

Za našo deco.

Čarobna lutka.

»Kako?« je pomislil Peter. »Kaj ni zgorela ob priliki požara?«

»O, niti najmanj«, je rekla vila z nekim zadovoljnim osmeškom. »Prestrašila sem se res, da bo sedaj lutke konec. Pa tvoja hudobna nprav jo še vedno vzdržuje. Glej jo, tukaj je!«

In res, tu je bila čarobna lutka, poškodovana, brez oblike, a bilo jo je še dobro spoznati.

Druga dne je bilo Petru dosti slabše. Imel je viško vročino ter je bil brez zavesti. Zdravnik ni vedel, kaj je bilo temu krivo. Tako je ležal v postelji par dni. Ko se je nazadnje zavedel, je začul ob sebi nežen ženski glas, ki je prosil v molitvi Boga, naj bi bolnika rešil.

Srce se mu je začelo trgati od tuge. Solze so mu stopile v oči in so omočile Elizabetine roke, ker ona je bila tu ob njegovi postelji.

Zdravnik je zahteval izpremo zraka, zato je načelnik naročil, naj preneso Petra v načelnikovo hišo na deželi, kjer je, od Elizabete skrbno negovan, polagoma okreval.

Čarobna lutka je postajala od tega dne dalje vedno manjša in manjša. Povsem pa ni izginila, ker Peter še ni opustil povsem svoje zavisti napram Antonu.

Nekega jutra v maju so veselo zadoneli cerkveni zvonovi. Pri zlatarju je bilo mnogo ljudi v prazničnih oblekah. Vsi so bili veseli in zdelo se

je, da se bo vršil važen in radosten dogodek v njegovem življenju. In res, tega dne je hotel poročiti Elizabeto. Redkokje je bila veselejša poroka. Tudi Peter je iskreno želel vsako srečo novemu paru.

Tega dne popoldne je šel Peter ven iz mesta na izprehod. Dospel je do grička, na katerem je bil sedel, ko je dobil od vile tisto preklicano lutko. Prvič je čutil, kako lep kraj je to, kako lepo pojo ptički, kakšen mir in kakšna radost objemata vso prirodu. Čudno se mu je zdelo, da tega ni občutil že prej. Razumel pa je, zakaj ne, ker je prihajal sem z zlobnimi mislimi.

Vrnil se je med svate, da bi sedaj prvič i on užival v veselju. Nato se je pozno na večer vrnil domov, v svojo sobo, in je odprl škatlo, v kateri je navadno ležala čarobna lutka. Ali škatla je bila povsem prazna, lutke ni več bilo. Izginila je, ker v Petrovem srcu ni bilo več ne zavisti, ne zlobe napram Antonu.

Kot nekako nagrado za to sta načelnik in Anton pomagala, da je mogel zopet začeti s svojim delom in njegov obrat se je razvil boljše nego kdaj prej. Dobival je naročila od vseh strani sveta.

(Konec.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

59. Prehod preko ribnika.

»Hajdi le za nami!« ga vzpodbujajo žabe. »Nam je dobro znano, kje so trda tla in kod je mogoče varno hoditi.« — »Kaj pa, če se spusti orjak za nami?« vprašuje Miško. — »Kre! Kre!« se mu posmehujejo žabe. »Naj se le poda na to pot, bo že videl, kaj da ga čaka.«

60. Miško prebredel ribnik.

Miško je srečno prebredel ribnik. Ko se ozre, zagleda, kako kobaca orjak po blatu in je oddaljen od njega zelo daleč. »Prekoračil sem sicer ribnik, pa že zopet je za menoj orjak!« pravi Miško sam pri sebi. — »Pred orjakom si varen«, ga tolažijo žabe. »Lahko mu rečeš: Z Bogom, gospod orjak, za vedno!« (Konec sledi.)

Skopuh in opica.

Skopuh si je kupil opico. Sosedje so se čudili, ker ni izlahka izdal niti pare. Ali skopuh je dobro vedel, kaj je storil. Imel je družabnika, a se mu ni bilo treba bati, da bi ga goljufal ali okradel. Tako se je opica nemoteno podila po sobah in skopuhu je to bilo po volji. Neke nedelje je šel skopuh v cerkev, opica pa je ostala doma in je brskala po vseh kotih. Prišla je tudi do pisalne mize in je začela odpirati predale, kakor je to bila čisto videla pri gospodarju. In glej! Skopuh je bil pozabil zakleniti predal, v katerem je hranil večjo število zlatnikov. Opica se je začela igrati z zlatniki in naposled je začela enega za drugim metati skozi okno na ulico. Hipoma se je nabral vse polno ljudi, ki so se začeli ravšati in pa pretepati za denar. — Vmes so klicali opici, naj jim še vrže kaj na ulico ven in opica je prav pridno sledila tej vabi. Tedaj se je vrnil gospodar in je že od daleč videl pred svojo hišo množico ljudi. — Misli si je, da mu gori hiša in brz je tekel bliže. Ko je razumel, za kaj gre, je ves srdit vzkliknil:

»Čakaj, preklicana žival! Ko pridem gor, ti zavijem vratle!«

Tedaj je pristopil star meščan in mu je rekel:

»Čemu se razburjate? Saj Vam denarnič ne koristil. Vi ga zaklepate v predal, opica pa ga meče proč. Tako ni v dobro ne Vam, ne njej!«

Ne pomaga.

Mihec: »Dajte mi kako sredstvo zoper molje!«

Lekarnar: »Saj sem ti dal zadnjič izborne krogle proti moljem. Ali niso pomagale?«

Mihec: »Ne! Oče jih je metal na molje, pa jih ni zadel.«

Inserirajte!